

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, który dzieli się na dwie części, dotyczący naruszenia art. 11 ust. 4, 5 i 6 decyzji dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej („Frontex”) z dnia 27 sierpnia 2009 r. w sprawie procedury oceny personelu („decyzja z dnia 27 sierpnia 2009 r.”), interpretowanej w świetle art. 41 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
 - Pierwsza część dotycząca naruszenia prawa popełnionego przez Sąd do spraw Służby Publicznej w związku z niezbadaniem zarzutu, podniesionego przez skarżącego w pierwszej instancji, w przedmiocie braku uprzedniego dialogu pomiędzy zatwierdzającym a oceniającym.
 - Druga część, dotycząca błędu co do prawa, którym obarczone jest zaskarżone postanowienie w związku z niezbadaniem z urzędu braku uprzedniego dialogu pomiędzy zatwierdzającym a oceniającym.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 2 ust. 2 decyzji z dnia 27 sierpnia 2009 r., polegającego na pominięciu odrębności ról oceniającego i zatwierdzającego, ustanowionej w ramach Frontex.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2016 r. – Fair deal for expats i in./Komisja

(Sprawa T-713/16)

(2016/C 428/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fair deal for expats (Lauzun, Francja) i 8 innych (reprezentowanych przez R. Crofta, L. Nelsona, E. Hazzana, solicitors, P. Greena, H. Warwicka i M. Gregoire, barristers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Po pierwsze, stwierdzenie na podstawie art. 264 ust. 1 TFUE nieważności instrukcji przewodniczącego Komisji Europejskiej J. C. Junkera przekazanych drogą elektroniczną w piśmie z dnia 28 czerwca 2016 r. do członków kolegium komisarzy UE przed posiedzeniem plenarnym Parlamentu Europejskiego w Brukseli w dniu 28 czerwca 2016 r. (SPEECH/16/2356) zakazujących jakichkolwiek formalnych i nieformalnych negocjacji z rządem Zjednoczonego Królestwa przed złożeniem oświadczenia o wystąpieniu z UE na podstawie art. 50 TFUE i, po drugie, oświadczenia przewodniczącego Komisji Unii Europejskiej, że wydał – jak wyraźnie stwierdza w tym przemówieniu przed posiedzeniem plenarnym Parlamentu Europejskiego w Brukseli w dniu 28 czerwca 2016 r. i co jest potwierdzone zarówno w angielskiej jak i francuskiej wersji komunikatu prasowego Komisji z tego przemówienia (SPEECH/16/2353) – członkom kolegium komisarzy UE ten zakaz w formie „zarządzenia przewodniczącego”; i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej lub niedostatecznej podstawy prawnej zaskarżonych środków

- Brak jest podstawy prawnej, na której Komisja może odmówić podjęcia negocjacji z rządem Zjednoczonego Królestwa i innym po przeprowadzeniu niewiążącego referendum do notyfikacji zgodnie z art. 50 TUE
 - Zaskarżone środki nie opierały się na obiektywnych względach, lecz – z jakiego to założenia racjonalnie należy wyjść – na przekonaniu ich autora.
 - Zaskarżone środki zostały podjęte w sposób stanowiący nadużycie, ponieważ ich określenie w przemówieniu jako „zarządzenie przewodniczącego” jest wprowadzające w błąd dla Parlamentu Europejskiego, pracowników i urzędników Komisji oraz innych instytucji UE, rządów państw członkowskich i obywateli UE.
2. Zarzut drugi dotyczący dyskryminacji Zjednoczonego Królestwa i jego mieszkańców ze względu na obywatelstwo poprzez zaskarżone środki zgodnie z art. 18 TFUE
- Zaskarżone środki służyły do tego, aby powstrzymać Komisję od negocjacji z przedstawicielami Zjednoczonego Królestwa.
 - W ten sposób w znaczny sposób naruszono interesy Zjednoczonego Królestwa, jego obywateli a w szczególności skarżących.
 - Ponadto skarżącym poprzez zaskarżone środki uniemożliwiono wykonywanie swoich praw podstawowych, włącznie ze swobodą przemieszczania się.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez zaskarżone środki przysługujących skarżącym w prawie unijnym praw podstawowych
- Zaskarżone środki naruszały prawa skarżących wynikające z art. 20 ust. 1 TFUE włącznie z gwarantowanymi m.in. przez art. 20 ust. 2 lit. a), art. 21 ust. 1, art. 45 i art.49 TFUE jak również przez dyrektywę 2004/38/WE⁽¹⁾ prawami
 - Zaskarżone środki stanowiły naruszenie praw skarżących zakotwiczonych w Karcie praw podstawowych.
4. Przyjęcie zaskarżonych środków z naruszeniem zasady lojalnej współpracy na podstawie art. 4 ust. 3 TUE
- Skarżący podnoszą, że zaskarżone środki zakazują Komisji i jej urzędnikom wyraźnie postępowania zgodnie z zasadą lojalnej współpracy w ten sposób, żeby instytucja ta wspierała Zjednoczone Królestwo i inne instytucje Unii przy wypełnianiu zadań wynikających z traktatów.
5. Zarzut piąty oparty jest na niezgodności z prawem zaskarżonych środków w zakresie, w jakim zostały one podjęte w całości albo w części w celu powstrzymania obywateli innych państw członkowskich UE od wolnego wyrażenia opinii (odnośnie do członkostwa w UE), które zgodnie z art. 11 Karty podlega ochronie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s.77).